

เทศน์เช้า วันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม เราชวนชวาย เราแสวงหากัน เราแสวงหาความสุข
ความสุขนะ สุขทางโลก สุขทางโลกสุขด้วยอามิส เจือด้วยอามิสใจ อยากได้อย่างใด
อยากปรารถนาสิ่งใด สมความปรารถนาแล้วเป็นความสุข สุขสมความปรารถนา

สมความปรารถนา สมความปรารถนาแล้วกิเลสตัณหาความทะยานอยากมันก็ยุมันก็
แห้ง มันปรารถนาให้มากขึ้น ปรารถนาให้ยิ่งใหญ่ขึ้น ปรารถนาให้ครองโลก พอครองโลกเสร็จ
แล้วมันก็ไม่พอ มันจะครองจักรวาล ครองจักรวาลมันก็ไม่พอ แล้วมันก็ต้องตายไป พอมันตาย
ไป ตายไปโดยความว่างเปล่า ตายไปโดยไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอัน

แต่ของเรา แสวงหาความสุขของเราๆ เวลาคนที่ไปวัดไปวา แสวงหาความสุขของเขา
เขามีศรัทธามีความเชื่อในพระพุทธศาสนา เขามีความเชื่อในธรรมะขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมทั้งหลายต้องมาแต่เหตุ องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าค้นคว้าอยู่ ๖ ปี ค้นคว้าโดยที่คนไม่มีครูบาอาจารย์ ค้นคว้าโดยที่ความ
เชื่อในสังคม ในกระแสสังคมว่า ที่นั่นมีการประพฤติปฏิบัติที่ดี ที่นั่นมีอาจารย์ที่ดี ที่นั่นมีครูบา
อาจารย์ที่ดี

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษามากับเขาหมดแล้วไม่เห็นมีอะไรดีจริงสัก
อันหนึ่ง พอไม่จริงขึ้นมา ค้นคว้า ค้นคว้าขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวักขยญาณ

ธรรมทั้งหลายต้องมาแต่เหตุ ธรรมทั้งหลายต้องมาแต่เหตุ เหตุ เวลาองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าประพฤติปฏิบัติค้นคว้าในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอง เวลา
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา วิมุตติสุขๆ

คนเราเกิดมาปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์ใจ แล้วความสุข ความสุขมันหาที่ไหน
ความสุขมันหาที่ไหน ความสุขของเราก็หาแต่ธุรกิจบริการ ความสุขหาเที่ยวรอบโลก ความสุข
ไปเที่ยวอวกาศ นี่ความสุข เห็นไหม ค่าไปเที่ยวอวกาศ ๔๐-๕๐ ล้านเหรียญนะ เป็นพันๆ ล้าน
เพื่อไปเล่นในบรรยากาศ ในสุญญากาศ

นี่ไง แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เวลาเราเชื่อมั่นใน
พระพุทธศาสนา เรามีศรัทธาความเชื่อ เราไปวัดไปวาฟังธรรมๆ ฟังธรรมสิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟัง
สิ่งที่ได้ยินได้ฟังแล้วก็ตกย้ำมัน ตกย้ำขึ้นมา ไม่มีความลังเลสงสัยใดๆ ทั้งสิ้น

ความลังเลสงสัย จะปฏิบัติก็ไม่ได้ จะทำอะไรก็ไม่ได้ ไม่ได้ทั้งสิ้น แต่ถ้าเวลากิเลสมันบีบ
คั้นหัวใจ ได้ทุกเรื่อง เวลาจะเอาจริงเอามาจริงขึ้นมาไม่ได้สักอย่างหนึ่ง ไม่ได้สักอย่างหนึ่งเพราะ
อะไร เพราะเราโลเล เราไม่แน่ใจไง

ไปวัดไปวาฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อความมั่นใจของเรา ถ้าความมั่นใจของเรา ธรรมะของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์ แก้วสารพัดนึก ไตรสรณคมของเรา ถ้าไตรสรณคมของเรานะ ถ้าเรามีความเชื่อในสัจ
ธรรม

สัจธรรมคืออะไร

คือการแสดงธรรมๆ นี่คือการความจริงของมัน ถ้าความจริงแล้ว เราทำตามความจริงนั้นๆ
ถ้าทำตามความจริงนั้น สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา เราไม่รู้เห็นในใจของเรา เราก็เห็น
กระแสสังคม กระแสโลก ยิ่งใหญ่ขนาดไหนมันก็ย่อยสลายไปเป็นธรรมดา

เป็นธรรมดาๆ สิ่งที่เป็นธรรมดา เราเห็นในเรื่องกระแสของโลก แต่เราไม่เห็นด้วยความ
เป็นจริงในใจของเรา

แต่ถ้าเราจะเอาความจริงในใจของเรา เราปรารถนาความสุข ถ้าปรารถนาความสุข ไป
วัดไปวาเป็นอามิส สิ่งนี้เป็นบุญกุศลของเรา เป็นบุญกุศลที่ไหน

เป็นบุญกุศลว่าจิตใจมันมีเจตนา มันอยากทำคุณงามความดีของมัน มันอยากเสียสละ
ของมัน มันอยากเข้าวัดเข้าวา มันอยากต้องการหาที่เป็นสัปปายะ หาที่ความสงบสงัด เราไม่

ต้องการที่พสกพล่าน เราไม่ต้องการที่คลุกคลี เราไม่ต้องการที่ติดดินดินหา เราไปหาแต่ที่สูงบ
ระจับ

เราไปวัดไปวาๆ ไปวัดไปวาไปทำบุญกุศลของเราไป ถ้าทำบุญกุศลของเราแล้ว สิ่งที่มีนดี
ขึ้นไปกว่านี้มันคืออะไร ถ้ามีนดีขึ้นกว่านี้เราก็กแสวงหาตัวเราเองไป

สิ่งที่เจ็ดด้วยอามิสๆ เห็นไหม แต่จะเอาความจริงๆ เราจะสุขในหัวใจของเรา หัวใจของ
เราที่มีนทุกขมันยากอยู่นี้ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาเกิดมาแล้วเราก็ค
บเพลิงมาคนละอัน

คบเพลิงคือแสงสว่าง แสงสว่างนั้นมันก็ให้แสงสว่างเรา ให้ความอบอุ่นเรา ให้ประโยชน์
กับเรา แต่มันก็ให้ความร้อนกับเราเหมือนกัน

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป มนุษย์เกิดมาทุกคนถือคบไฟมาคนละ
ดุ้น แล้วก็บ่นว่าร้อนๆ แต่คราวนั้นมีบุรุษคนหนึ่งคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ทิ้งดุ้น
ไฟนั้นแล้ว แล้วประกาศบอกพวกเราว่าให้ทิ้งๆ

แล้วทิ้งตรงไหนละ ทิ้งอะไรละ ไม่รู้จะทิ้งตรงไหน ทิ้งไม่เป็นไป พอติ้งไม่เป็น เราก็กแสวงหา
หัวใจของเรา เรามาวัดมาวาแล้วถ้าเรามีสติปัญญาของเรา เราอยากจะประพฤติปฏิบัติของเรา
เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา หาต้นไฟของเราไป หาหัวใจของเราไป ถ้าหาหัวใจของเราเจอ เรา
จะหาวิธีการว่าจะพิจารณามันอย่างไร สิ่งใดที่เป็นความดีงาม เห็นไหม

ไฟ ไฟในเตา ไฟในเตาทำให้อาหารสุกขึ้นมาได้ ไฟในเตาให้ความอบอุ่นเราได้ ไฟในเตา
ให้แสงสว่างเราได้ ไฟในเตา ไฟในเตาส่งนั้นเป็นประโยชน์กับเราไป สิ่งที่เราไม่ดูแลรักษา
ขึ้นมา มันก็จะลุกลามไหม้บ้านไหม้เรือนของเราไป

ความรู้สึกลึกซึ้ง คิด สังขาร ความคิด ความปรุง ความแต่ง ถ้ามันคิดแต่เรื่องที่ดีงาม คิด
ด้วยมีสติปัญญาควบคุมดูแลมัน มันก็จะเป็นประโยชน์กับเรา แต่ถ้ามันคิดโดยค้นหาความ
ทะยานอยาก คิดโดยสมุทัย คิดโดยไม่มีเหตุมีผล ใ้หนั้นก็จะเผาผลาญเรา ถ้าเผาผลาญเรา เรา
ค้นคว้าหาหัวใจเรา ถ้าเจอแล้วมันจะพิจารณาของมัน นี่ถ้ามันเป็นความจริงๆ

ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ

เธอจะมีกรรมเป็นที่พึงเกิด อย่ามีสิ่งอื่นเป็นที่พึงเลย

ถ้าเรายังพึ่งตัวเองไม่ได้ เราก็ไปหาครูบาอาจารย์ของเรา หาผู้ที่ชี้แนะคอยแนะนำเรา แต่ถ้าเราทำของเราได้ เราประพฤติปฏิบัติของเราได้ ศีล สมาธิ ปัญญาเกิดกับเราแล้ว เราจะไปพึ่งใคร พึ่งใคร ใครก็พึ่งไม่ได้

เวลาลูกเกิดมาก็พึ่งพ่อพึ่งแม่ พ่อแม่ก็ให้อาหาร ให้ความรู้ ให้ต่างๆ เราก็พึ่งพาอาศัยพ่อแม่ของเรา ถ้าเราอยู่กับสังคม เราก็อาศัยกระแสสังคม สังคมกระแสที่มันดีงามมีความร่มเย็นเป็นสุข เราก็อยู่กับสังคมนั้น สังคมนั้นมีแต่ความทุกข์ความยาก สังคมนั้นมีแต่บีบคั้นระรานอภัยพว อภัยพเพราะเศรษฐกิจ อภัยพเพราะสงคราม อภัยพเพราะมีการขัดแย้งในสังคมนั้น อภัยพหนีหมดเลย

นี่ไง ถ้าเราพึ่งอาศัยๆ เราก็พึ่งอาศัยเขา แต่จริงๆ แล้วเราจะพึ่งตัวเราเองๆ ถ้าพึ่งตัวเราเอง เติบจนกรม นั่งสมาธิภาวนาขึ้นมา ถ้ามันเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติภูมิโก คนจะพึ่งตัวเองได้ ต่อเมื่อมีสติปัญญาใคร่ครวญดูแล ดูแลหัวใจของตน ดูแลหัวใจของตน เห็นไหม

เวลาอยู่ในสังคมแสนทุกข์แสนยาก ทำมาหากินลำบากลำบาก มาบวชเป็นพระ ถ้าบวชเป็นพระ ลองมาบวชเป็นพระสิ เราทิ้งกระแสโลก

คนเกิดมา สติมีมนุษย์ชนมีสติมีเสมอกัน มีสติเท่ากันหมดเลย แต่เราเสียสละ เสียสละ สติเสียสภาพที่ทางโลกเขาทำกัน มาบวชเป็นพระทำอย่างนั้นไม่ได้ สมณสาธูป

เรามาบวชเป็นพระๆ ถ้าบวชเป็นพระแล้วถ้าทำคุณงามความดีของเราๆ งานของพระ งานของพระคือเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา สิ่งที่เกี่ยวข้องด้วยปลื้มแข่ง การบิณฑบาตเลี้ยงชีพ เลี้ยงชีพเพราะอะไร

เพราะเราอยู่ในสังคมของพระพุทธศาสนา ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ บริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา

อุบาสก อุบาสิกาเขาก็ปรารถนาบุญกุศลของเขา เขาได้บุญกุศลของเขา บุญกุศลมันเกิดมาจากที่ไหน นี่ก็เอาเองใช่ไหม

เวลาวิญญานหาอะไร สิ่งที่เป็นทิพย์ๆ เราเสียสละไปแล้วมันเป็นวิญญานหา เพราะมันเป็นทิพย์สมบัติในหัวใจของเรา แต่ถ้าเราไม่เสียสละ นึกเอา นึกอะไร นึกอากาศใจ นึกไม่ออก นึกไม่ได้ แต่ถ้ามันเป็นความจริงๆ มันเกิดจากที่นั่นไง

แต่ถ้ามันนึกได้ เรามีการกระทำ ใครเป็นคนกระทำ มาวัดมาวา ใครเป็นคนมา ถ้าหัวใจมันไม่คิดมา มาได้ไหม เพราะหัวใจเราคิดมีความปรารถนาไง แต่เวลากิเลสบอกไปไม่ได้ ไปไม่ได้ ไม่มีเวลา มันอยู่ห่างไกล เราไม่พอใจ เราทำไม่ได้ ไม่ได้ ไม่ได้ ไม่ได้

เวลากิเลสมันพลิกนะ เวลาจะไปเที่ยวบาร์ เที่ยวโรงบ้ำ ไปเล่นการพนัน ไปได้ ไปได้ ไปได้ เวลาล้างกระเป๋ามันล้างหมดเลย แล้วล้างหมดเลย นั่นนะมีการพนันขั้นต่อ การใช้จ่ายฟุ่มเฟือย

แต่เราไปวัดไปวาขึ้นมาเราเสียสละของเราๆ ใครได้

หัวใจได้

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เราหาเงินมาได้บาทหนึ่ง หนึ่งสิ่งเราประกอบสัมมาอาชีวะต่อไป หนึ่งสิ่งเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ หนึ่งสิ่งเราใช้ในครอบครัวของเรา อีกหนึ่งสิ่งฝังดินไว้ ฝังดินไว้ สิ่งที่เราเสียสละมันฝังไว้บนหัวใจของผู้ที่สละนั้น

ฝังบนดินไว้ ฝังไว้ในดิน ฝังไว้ในดินคือฝังไว้ในหัวใจ ฝังไว้ในหัวใจ คนทำดีทำชั่วมันฝังลงที่นั่น ความลับไม่มีในโลก ใครเป็นคนทำ จิตใจเป็นคนทำ มันเป็นคนคิดไง ถ้ามันเป็นเพราะคนคิด เห็นไหม

เวลาเราเลี้ยงลูก เขาบอกว่า อย่าไปดุ อย่าไปเ็ดมันมากเกินไป มันจะเป็นปมในใจๆ

นี่ไง มันก็ฝังไว้เหมือนกัน การฝังไว้ด้วยความอาฆาตมาดร้าย ความเคียดแค้น กับความฝังไว้ด้วยบุญกุศล ความฝังไว้ด้วยคุณงามความดี เราพยายามฝังไว้ๆ แต่นี้เราเป็นคนที่มีสติปัญญา เราแสวงหาของเรา เราจะฝังในใจของเราด้วยบุญกุศล ด้วยคุณงามความดีของเรา เวลาไปมันเป็นทิพย์สมบัติๆ ใจ

ไปวัดไปวา นี่เรื่องของทาน แต่เรื่องของศีลๆ ศีล เวลาจิตมันดิ้นมันรนขึ้นมา เรามีสติมีปัญญามันขึ้นมา ศีลคือความปกติของใจๆ ใจที่มันสงบระงับนั่นคือศีล & ศีลโดยสมบูรณ์ อธิศีล ศีลที่มันไม่ล่องแล้ง ศีลที่มันไม่คิดปลิ้นปล้อน ไม่คิดหลอกลวง ไม่คิดทำลายใคร ไม่คิดทำลายแม้แต่ตนเอง

ส่วนใหญ่แล้วทำลายตนเอง จะนั่งสมาธิ & นานี่ มันไม่ทันนั้ง มันบอกนั้งแล้ว จะนั่งสมาธิชั่วโหม่งหนึ่ง มันทำลายตัวเองทั้งนั้นนะ มันคิดทำลายตัวเองๆ ใ้ที่ว่าทำลายตัวเองคือความคิดเราทั้งนั้นนะ นั่งสมาธิภาวนาก็จะเอาอย่างนั้นเอาอย่างนี้ เอาอะไร

สมาธิภาวนา สมาธิคือความสงบของใจ เราจะเอาความสงบของใจ เราจะเอาความเรียบร้อย คุณดี ในบ้านในเรือนของเรา ถ้าเราทำความสะอาดเรียบร้อยแล้วมันจะเรียบร้อยเลย ถ้าเราปล่อยไว้ให้รกรุงรัง เหม็น จิตใจของเรามันมีแต่ความเหม็นโดยความโลภ ความโกรธ ความหลง โทสะคึกคินา โมหาคึกคินา กิเลสมันซี้ดหัวใจ มันมีความเหม็น

เวลาภาวนา ภาวนาก็ความสงบของใจ ผ้าพับไว้ ผ้าพับไว้มันเรียบร้อย ใ้ผ้าที่เช็ดเท้า มันใช้เช็ดจนกลิ่นฟุ้งไปหมดเลย ยับยู่ยี่อยู่นั่นนะ ผ้าเช็ดเท้า นี่ภาวนา ภาวนาเข้าไปตรงนั้นไง ภาวนาเพื่อความสงบของใจ พอใจมันสงบ นี่ไง ศีล ถ้ามันเกิดสมาธิขึ้นมา ใ้โฮ! เกิดสมาธินะ มันมีความมหัศจรรย์ในใจของตน

ใ้ส่วนใหญ่แล้วมันไม่ใช่สมาธิ มันเป็นเจตนา เป็นความปรารถนา ความปรารถนาของคนว่าอยากจะประพฤติปฏิบัติ เราเป็นชาวพุทธๆ ไง พอชาวพุทธขึ้นมา มีปริยัติ ปฏิบัติ เราอยากจะประพฤติปฏิบัติ เราจะเอาความจริงของเราขึ้นมา พอเอาความจริงขึ้นมา มาเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา มันสบายๆ สบายๆ

สบายๆ ก็เพลง ‘สบายๆ’ ของไ้เบิร์ดมันไ้ แต่มันไม่เป็นสมาธิหรอก เป็นสมาธิขึ้นมามันลึกซึ้งกว่านั้น มันฝังใจกว่านั้น

นี่ไ้ เราทำบุญกุศลเรายังฝังไว้ในดิน มันยังเป็นบุญกุศลของเราเลย แต่เวลามันทำสมาธิได้ๆ เวลาจิตมันทำสมาธิได้มันมหัศจรรย์ของมันนะ เวลามหัศจรรย์ของมัน มันมีคุณค่าเลย

ที่นั่นมันเป็นเศรษฐกิจ มหาเศรษฐกิจ มันก็เป็นเรื่องเงินเรื่องทองแล้ว แต่ถ้าจิตมันสงบมีสมาธินี้เป็นเศรษฐกิจธรรม โอ้โฮ! จะเห็นเรื่องคุณค่าของหัวใจมีคุณค่ามากกว่าคุณค่าทางวัตถุธาตุ

ทางวัตถุมันก็มีค่า มีค่าของโลก เขาเรียกสมมุติไ้ ค่าของเงินขึ้นๆ ลงๆ มันสมมุติบัญญัติกัน สิ่งทีสมมุติ สมมุติเพราะสังคม มันเป็นกระแสสังคมที่ยอมรับ

แต่ถ้ามันเป็นความสงบในใจของเรา มันเป็นปัจจัยตั้ง สันติภูมิจึง รู้คนเดียว ไม่มีใครรู้ด้วยหรอก อาจารย์โง่ๆ ก็ไม่รู้ด้วย อาจารย์โง่ๆ มันบอกว่าทำสมาธิ สมาธิเป็นอย่างนั้น แต่มันไม่รู้ละ ไปบอกสมาธิ อาจารย์โง่ๆ มันยังไม่รู้เลย

แต่ถ้าเป็นอาจารย์ที่ดั่งามเขาเห็นคุณค่าตรงนี้ เห็นไหม เราทำทานของเรา ไปวัดไปวาเพื่อเสียสละของเรา ไปวัดไปวาเพื่อประพฤติปฏิบัติของเรา ก็เพื่อเหตุนี้ไ้

เราลงทุนลงแรงกันนะ เรามีศรัทธาความเชื่อความมั่นคง ไปวัดไปวาเพื่อความมั่นคงของหัวใจของเรา เรามีศรัทธาความเชื่อจนเราจะประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นมา เราลงทุนลงแรงกันขนาดนี้ละ

ครูบาอาจารย์ของเราท่านเสียสละชีวิตเลย เสียสละชีวิต ธรรมะอยู่ปากตาย เวลาภาวนาไปมันมีวิกฤติอะไรขึ้นมา มันจะเป็นจะตาย อะไรตายก่อน ขอดู ขอดูหน้าวะ อะไรตายก่อน นี่ท่านสละอย่างนั้น

ถ้าไม่สละอย่างนั้นละ มันหลอก กิเลสมันหลอกมันแผลง เวลา มันจะหลอกคนง่ายนิดเดียวเลย “พຼ່งนี้เข้าจะต้องไปทำงาน นั่งไปแล้วเดี๋ยวมจะไม่สบาย โอ้โฮ! ถ้าวิกฤติอย่างนี้เดี๋ยวมจะตาย” นี่กิเลสมันหลอกอย่างนี้ แพ้มันหมดเลย

นี่ไ้ เวลาเอาจริงเอาจังขึ้นมา เวลามันหลอก สิ่งที่ว่ามันถึงมีคุณค่าไ้ มีคุณค่า คุณะระดับของท่าน ทำทานร้อยพันพันไม่มีบุญกุศลเท่ากับถือศีลบริสุทธิ์หนึ่ ถือศีลบริสุทธิ์ร้อยพันพันไม่เท่ามีบุญกุศลเท่ากับทำสมาธิได้หนึ่ ทำสมาธิได้ร้อยพันพันไม่เท่ากับเกิดภาวนามยปัญญาขึ้นมาหนึ่

ภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากการภาวนา ปัญญาเกิดจากการรื้อค้นในหัวใจของตน มันมหัศจรรย์มากขนาดไ้

แล้วครูบาอาจารย์ของเราแสวงหาสิ่งนั้นนะ ต้องการปรารถนาให้ชาวพุทธให้มีบุญกุศลอย่างนั้นนะ ให้มีคุณธรรมในใจอย่างนั้นนะ แล้วคุณธรรมในใจอย่างนั้นมันเกิดขึ้นมาได้อย่างไรละ

มันก็เกิดมาได้ด้วยการทุ่มเทใจ การทุ่มเท การมีสติปัญญา การค้นคว้า การแสวงหา แสวงหาใจของตนนี่แหละ

ทั้งๆ ที่ปฏิสนธิจิต เกิดในไข่ ในครรภ์ ในน้ำคร่ำ ในโอปปาติกะ ทั้งที่มันมาเกิดอยู่กลางหัวอกนี้แหละ แต่ไม่มีใครเคยเห็น เพราะพลังงานมันส่งออกหมด

พลังงานทวนกระแสกลับมีแต่ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น ภาวนามยปัญญาเท่านั้นที่จะเป็นพลังงานทวนกระแสกลับ

ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าเป็นปัญญาที่ทวนกระแสโลก

แต่ที่คุยไม่โอ้อวดกันนี้มันไปตามกระแสโลก แล้วพูดเป็นวิทยาศาสตร์เสียด้วยนะ พระพุทธเจ้าเห็น โอน์สไตน์รู้ พยายามจะเอาแต่โอน์สไตน์ เอาแต่วิทยาศาสตร์เข้ามาเพื่อเป็นรูปแบบ เป็นกรอบ

แต่ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีกรอบมีเหลี่ยมที่ไหน ก็เลสมันหลบที่นั่น ทำลายล้าง ทำลาย สว่างกระจ่างแจ้ง สว่างกระจ่างแจ้งไปด้วยภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากการภาวนา

นี่พูดถึง นี่คือเป้าหมายของพระพุทธศาสนาไง เรามาวัดมาวาชี้้นมากก็เพื่อเหตุนี้ไง

ไฉ่มีฤทธิ์มีเดช มีอะไรต่างๆ นั้นนะ เดียวนี้เทคโนโลยีทำได้หมด แสงเลเซอร์มันทำได้หมดเลย เครื่องบินไปอวกาศ จรวดมันไปถึงดาวอังคารนู่นนะ ทำได้ทั้งนั้นนะ แต่ก็เป็นโลกนี้ไง วัฏฏะ

แต่ในพระพุทธศาสนาพูดถึงกามภพ รูปภพ อรูปภพ วัฏฏะ โลกสาม มึงไม่เคยเห็นหรือ มึงไม่รู้จัก

มีงหลับตาลงสิ มีงหลับตาลงแล้วจิตเป็นสมาธิ ถ้าคนมีอำนาจวาสนารู้ได้ ถ้าไม่มีอำนาจวาสนามันพิจารณาของมันไป

พระพุทธศาสนาหมัศจรรยี้ แต่ความหมัศจรรยี้นี้ ผลของวิญญะ เรื่องอภิญญา กระแสโลก เป็นเรื่องโลกียปัญญาคือมนุษย์ทำได้ ลัทธิศาสนาอื่นก็ทำได้ ทำได้ผิดถูกบ้างแล้วแต่ว่ามาน้อยแค่ไหน

แต่เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ ถ้าดับทุกข์แล้ว ทำลายภวาสวะ ทำลายคือภพ คือสถานที่ ฐานของความรู้สึก ทำลายหมดแล้วจบ แล้วจบแล้วเรื่องอภิญญามันไม่มีตัวไม่มีตน มันไม่มีอะไรสั้นไหว ไม่มีอะไรให้สงสัยให้จิตนั้นคลาดเคลื่อน

ความรู้ของพระอริยเจ้าถึงสำคัญไฉ่ สำคัญเพราะไม่มีตัวตน ไม่มีเรา ไม่มีเขา ไม่อยากดัง อยากใหญ่ อยากครอบงำใครทั้งสิ้น เพราะหัวใจของกูก็เกือบตายอยู่แล้ว จะไปครอบงำใคร ไม่มีหรอก นี่คือสัจจะความจริง ใ้ออยากครอบงำ อยากดูแล นั้นนะกระแสสังคม กระแสโลก

นี่พูดถึงธรรมะนะ เปรียบโลกแล้วก็เปรียบหัวใจของเรา เปรียบหัวใจของเราเพื่อประโยชน์กับเรา

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ ธรรมดาของคน สิ่งมีชีวิตต้องอาศัยปัจจัย ๔ เราก็มีหน้าที่การงาน ในการดำรงชีพ ถ้าพูดถึงทางโลก พระก็ต้องบิณฑบาตเลี้ยงชีพ พระก็ต้องกินข้าว เหมือนกัน แต่หัวใจแตกต่างกัน

หน้าที่การงานเราทำด้วยความไม่ทุกข์ไม่ยากไฉ่ เราทำเป็นหน้าที่ แต่ไม่ให้กิเลสมายุม่า แหยให้เราทุกข์เรายาก เราทำจบแล้วคือจบ ผลมันจะได้มากได้น้อยอยู่ที่บุญวาสนา แล้วถ้ามีสติมีปัญญานะ พยายามหายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ หายใจเข้าพุท หายใจออกโธ รักษาหัวใจเราไว้ ถ้ามีสติมีปัญญาอย่างนี้ งานเป็นเรื่องภายนอกแล้ว งานมันไม่เข้ามากดดันหัวใจ ทุกอย่างจะไม่กดดันหัวใจเราถ้าเรามีสติมีปัญญา มีธรรมะคุ้มครองดูแลใจของเรา เอวัง